

Arrest

nr. 281 689 van 12 december 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN RISSEGHEM
Messidorlaan 330/1
1180 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 2 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat C. VAN RISSEGHEM verschijnt voor verzoeker, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 21 januari 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 22 januari 2021 om internationale bescherming. Op 2 juni 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit en bent u half Pashai (vaderszijde) en half Pashtoun (moederszijde) van etnische afkomst. U bent een moslim van de soenitische stekking. U bent twintig jaar oud en geboren in Aliabad, een dorp gelegen in de regio Korangal in het district Manoge van de Afghaanse provincie Kunar. Aliabad was uw vaste woonplaats in Afghanistan. U woonde er samen met uw ouders, twee jongere broers en grootmoeder. U hebt ook twee zussen die ouder zijn dan u. Een zus woont in Salampur, een dorp gelegen in het district Khewa in de Afghaanse provincie Nangarhar. De andere zus woont in Peshawar, Pakistan.

Toen u veertien à vijftien jaar oud was overleed uw vader in een auto-ongeval, hij werkte als chauffeur. Niet lang daarna overleed uw moeder na een lang aanslepende ziekte. Samen met uw broers en uw grootmoeder bleef u na het overlijden van uw ouders in uw ouderlijk huis wonen in Aliabad.

Van kinds af aan ging u naar de madrassa in Bibiyal, een nabijgelegen dorp. Bij gevechten tussen de toenmalige Afghaanse overheid en de taliban bleef u in uw dorp Aliabad en ging u naar de madrassa in Aliabad moskee. Daarnaast zorgde u voor de dieren van uw grootmoeder.

Toen u in 2016 tijdens uw studies aan de madrassa de Koran volledig had gememoriseerd, bezocht de taliban de madrassa. U en uw medestudenten, waaronder uw neef, werden door de taliban gevraagd om hen te vervoegen. Nadat u uw grootmoeder hiervan op de hoogte bracht, stuurde zij u samen met uw neef naar uw zus in Nangarhar. Hier verbleef u drie dagen. Omwille van de aanwezigheid van talibaninformanten in Nangarhar werden u en uw neef vervolgens naar uw andere zus in Peshawar in Pakistan gestuurd. Na uw vertrek lieten de taliban een dreigbrief achter bij uw ouderlijk huis.

U verbleef twee jaar in Peshawar. Gedurende deze periode werkte u als bananenverpakker in een fruitcentrum. In 2018 verliet u ook Peshawar, Pakistan, omwille van de banden die de Pakistaanse autoriteiten met de taliban hadden. U reisde via Iran naar Turkije. Aan de Turkse grens werd u overgeleverd aan de Iraanse autoriteiten die u terugstuurd naar de Afghaanse provincie Herat. Van hieruit keerde u terug naar uw zus in Nangarhar waar u in totaal vijftien dagen ondergedoken leefde, in afwachting van de organisatie van uw vertrek uit Afghanistan door een smokkelaar. U verliet gedurende deze vijftien dagen slechts een keer het huis om een nieuwe taskara te gaan halen in het districtscentrum van Manoge.

Nadat u in 2018 Afghanistan voor de tweede keer verliet reisde u via Pakistan, Iran en Turkije. U passeerde verder Bulgarije, Servië, Polen en Duitsland alvorens op 21 januari 2021 aan te komen in België en op 22 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u meegenomen en gedood te worden door de taliban omwille van bovenstaande problemen.

Ter staving van uw aanvraag legt u de volgende documenten voor: de originele taskara (Afghaans identiteitsbewijs) van uzelf, de originele taskara van uw vader, de originele dreigbrief van de taliban en een kopie van de taskara van uw grootvader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaarde dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat u meegenomen en gedood zou worden door de taliban, gezien u op de vlucht ging nadat zij u op gedwongen wijze wilde rekruteren. Om onderstaande redenen bent u er evenwel niet in geslaagd om dit aannemelijk te maken.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker bijgevolg correcte verklaringen verwachten in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute, alsook over zijn precieze vluchtmotieven. In het kader hiervan kan er ontegensprekelijk worden vastgesteld dat u nalaat een duidelijk zicht te geven op uw identiteit en (recente) herkomst, en wel hierom. Zo was de beschrijving van uw dorp uiterst vaag. U omschreef de omgeving van uw dorp als "allemaal bergen en dorpen" en gaf enkel aan dat er geen verharde wegen aanwezig zijn (CGVS p. 6 en 7). Dit gebrek aan doorleefde verklaringen over uw recente herkomst werd verder bevestigd door uw gebrekkige kennis van de districten in uw provincie Kunar. Zo wist u slechts één enkel district binnen uw provincie bij naam te noemen (CGVS p. 18) en evenmin was u op de hoogte van de andere, meer gebruikelijke naam voor uw district Manoge, met name Dara-IPech (CGVS p. 18 en map landeninformatie documenten 1 en 2). Ook uw kennis van de Afghaanse kalender bleek uiterst beknopt. Zo benoemde u, wanneer gevraagd naar de maanden van de Afghaanse kalender, in willekeurige volgorde slechts enkele maanden van de Afghaanse kalender, hierbij vermeldde u sommige maanden in Pashtu en andere in Dari. Evenmin had u enig idee welke feestdagen in Afghanistan werden gevierd (CGVS p. 5 en 18). Verder deed het feit dat u bitter weinig kon vertellen over de aanwezigheid van de taliban in uw dorp en regio de wenkbrauwen fronsen. Zo wist u geen enkele naam van de in uw dorp en regio verblijvende talibanstrijders en bleven uw verklaringen hieromtrent noemenswaardig vaag (CGVS p. 11-12). Hetzelfde voor wat betreft de verklaringen die u aflegde omtrent de aanwezigheid van Daesh in uw regio. Bij de dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat u omwille van zowel problemen met de Taliban als Daesh Afghanistan verliet (Verklaringen DVZ 4 februari 2021, nr. 37). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf u echter aan dat u niet weet of dat er tijdens uw aanwezigheid andere groeperingen naast de taliban aanwezig waren in uw regio (CGVS p. 7). Echter gevraagd naar de problemen die u met Daesh gehad zou hebben, gaf u aan dat uw regio bij uw terugkeer na deportatie bevrijd werd van Daesh na gevechten met de taliban. Niet alleen vormt een dergelijke verklaring een contradictio in terminus met wat u voordien verklaarde (CGVS p. 7 en p. 17), ook worden beide verklaringen tegengesproken door de beschikbare landeninformatie over de aanwezigheid van Daesh in uw regio. Zo geven deze aan dat Daesh weldegelijk reeds zeer aanwezig was in uw regio toen u daar nog verbleef én werd Daesh pas in 2019, na uw tweede vertrek uit Afghanistan in 2018, uit uw regio verjaagd door de taliban (zie map landeninformatie documenten 8 en 9). Er zou redelijkerwijze van u verwacht kunnen worden dat u meer concrete en correcte informatie hieromtrent zou kunnen geven, gezien u er in de eerste plaats zelf op wijst dat de taliban de controle had over uw dorp (CGVS p. 7 en 13). Voornoemde tekortkomingen doet het vermoeden rijzen dat u op zijn minst reeds langere tijd geleden uw woonplaats in Afghanistan hebt verlaten dan u doet uitschijnen. Dit vermoeden wordt aangesterkt door het feit dat u verklaarde dat het merendeel van uw familie niet meer in uw dorp Aliabad woonde of reeds gestorven was (CGVS p. 7, 9 en 10). De inconsistente verklaringen die u aflegde met betrekking tot het overlijden van uw ouders dragen bovendien niet bij tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Zo gaf u bij de DVZ aan dat uw beide ouders omkwamen in een auto-ongeval. Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf u echter aan dat uw vader stierf in een auto-ongeval en vervolgens ook uw moeder aan een langs aanslepende ziekte stierf (CGVS p. 7 en 9). Voorts werd u gevraagd of u actief bent op sociale media. Uw antwoord hierop was dat u enkel gebruik maakt van Whatsapp, dat u een facebook profiel hebt en voor de rest verder niet actief bent op sociale media. Pas nadat er specifiek gewezen werd op het bestaan van een Instagramprofiel dat uw naam en foto's bevat, alsook op een Youtube-kanaal waarop er van u filmpjes te zien zijn, bevestigde u ook dat deze profielen van u waren (zie map landeninformatie documenten 3-5). De Engelstalige posts die u plaatste op Facebook en Instagram, alsook de filmpjes met bijhorende tekst in het Engels die u hebt geüpload op Youtube in 2018 (zie map landeninformatie documenten 3-5), doen verder ook afbreuk aan uw verklaringen dat u enkel Dari en Turks spreekt, amper kan schrijven in deze talen en verder geen talen beheerst (CGVS p. 2-3). Uw verklaring hiervoor dat uw Youtube-kanaal werd beheerd door een vriend in Turkije (CGVS p. 15-16), lijkt echter niet aannemelijk, te meer u recent op Facebook en Instagram posts met bijhorende Engelstalige tekst plaatste (zie map landeninformatie documenten 4-5). Uw gebrek aan kennis van voornoemde zaken lijkt u steeds af te schuiven op het feit dat u niet naar school ging (CGVS p. 18). Desalniettemin lijkt het profiel van laaggeschoolde dat u vooropstelt allerm minst overeen te stemmen met de werkelijkheid. Het heeft er dan

ook alle schijn van weg dat u het CGVS liever geen zicht wenst te geven op wie u bent en waar u vandaan komt, waardoor uw geloofwaardigheid reeds een eerste keer in het gedrang komt.

Ten tweede dient, wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers.

U slaagde er bovendien niet in om in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hierboven geschetste rekruteringswijze van de taliban. Hoewel u aangaf dat de taliban met het oog op gedwongen rekrutering uw madrassa bezocht nadat u de koran volledig uit het hoofd had geleerd, wist u niet waarom de taliban precies u en uw medestudenten, uw neef en enkele jongens van het dorp, die op dat moment aanwezig waren, viseerden (CGVS p. 12). Bovendien bleek er uit uw verklaringen over uw studies aan de madrassa dat noch uw Mullah (CGVS p. 8) noch de leerstof die u er vergaarde (CGVS p. 8 en p. 11-12), werden beïnvloed door de taliban vooraleer zij zouden zijn overgegaan tot gedwongen rekrutering. U kon dan ook geen blijk geven van het hebben van bijzondere voor de taliban nuttige kennis of ervaring. Bijgevolg reikte u geen redenen aan die er op zouden kunnen wijzen dat de taliban u in het bijzonder zouden willen rekruteren.

Ten derde dient in het licht van het voorgaande vastgesteld te worden dat u uw eigen rekrutering op zich door de taliban evenmin aannemelijk kon maken, en wel om volgende redenen. Gevraagd naar het bezoek van de taliban bij de madrassa waaraan u studeerde, was u niet in staat om de omstandigheden van hun bezoek te duiden. Zo wist u niet wie de talibanleden waren die de madrassa bezochten, alleen dat ze niet uit uw dorp kwamen en dat, op twee leden van de taliban na, ze allemaal gemaskerd waren. Daarenboven wist u niet van waar ze kwamen, wist u niet hoe ze naar uw dorp kwamen en wist u niet waarom ze specifiek u en u medestudenten benaderden (CGVS p. 11-12). Het gebrek aan enige uitleg en detail over dit incident bevestigt niet alleen uw gebrekkige medewerking en transparantie, maar maakt uw relaas op zijn zachtst gezegd zeer ongeloofwaardig. In het kader hiervan is het bovendien op zijn plaats om er nogmaals op te wijzen dat u wel verklaarde dat uw dorp op dat moment onder controle stond van de taliban (CGVS p. 7 en 13). Het is dan ook niet ondenkbaar om meer details te verwachten over de modus operandi van de taliban in uw dorp, of zelfs in uw regio.

Voorts illustreerde u bovendien uw vrees voor gedwongen rekrutering in uw dorp specifiek aan de hand van een eerdere rekrutering door de taliban in uw dorp. Hierbij werden volgens uw verklaringen drie jongens gerekruteerd. Nadat zij megingen met de taliban werden zij volgens u echter nooit meer teruggezien, waardoor het niet geweten is of zij al dan niet nog in leven zijn (CGVS p. 10-11). Desalniettemin dient er in dit kader te worden opgemerkt dat u zelf aangaf niet op de hoogte te zijn van de wijze waarop deze drie jongens werden gerekruteerd, en of zij meer bepaald gedwongen werden meegenomen door de taliban. Wanneer gevraagd om iets meer te vertellen over deze drie jongens, voegde u hier enkel nog aan toe dat u op het moment dat de drie jongens megingen met de taliban, ongeveer de helft van uw studie van de koran had afgerond (CGVS p. 15). Verwacht mag worden dat u hieromtrent meer precieze en concrete informatie zou delen indien u een dergelijk voorval ter illustratie wenst op te werpen om uw vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban te staven. Bijgevolg bieden de verklaringen die u hieromtrent opwierp tijdens uw persoonlijk onderhoud geen toegevoegde waarde ter ondersteuning van uw reeds zeer onvolledige verklaringen over uw gedwongen rekrutering door de taliban.

Voortbouwend op het voorgaande verklaarde u verder dat de taliban had gezegd aan u en de andere aanwezige studenten in de madrassa, dat ze een week later zouden terugkomen om jullie mee te nemen (CGVS p. 12). In het kader hiervan dient er opgemerkt te worden dat u na dit dreigement enkel uw grootmoeder hierover inlichtte en vrijwel meteen samen met uw neef uw dorp verliet (CGVS p. 13). Rekening houdend met uw bewering, die u overigens niet staafde, dat uw nonkel dorpsvoofd was voor de machtsovername van de taliban (CGVS p. 13) zou er verwacht kunnen worden dat hij mogelijks wel iets had kunnen ondernemen ter bescherming van uzelf en uw neef. Bovendien sprak u over gevechten die er wel eens plaatsvonden tussen de Afghaanse autoriteiten en de taliban in het nabijgelegen dorp Bibiyal, waar u naar de madrassa ging (CGVS p. 8), doch ondernam u geen stappen om de blijkbaar aanwezige

Afghaanse autoriteiten in te lichten over uw vrees voor rekrutering door de taliban. Het is aldus opmerkelijk dat u op vraag van uw grootmoeder, er meteen voor koos om uw grootmoeder en uw jongere broer als, zoals u zelf aangeeft, mannelijke "guardian" van uw familie (CGVS p. 11) achter te laten zonder vooreerst een alternatieve oplossing te zoeken. Een dergelijke handelswijze lijkt maar weinig logisch.

Zo ook na uw vertrek uit uw dorp kwam de taliban in totaal eenmaal langs bij uw ouderlijk huis om naar u te zoeken. Op dat moment lieten ze een dreigbrief (zie groene map document 4) voor u achter. Het is hoe dan ook zeer opvallend dat zowel uw grootmoeder en uw jongere broer, die op dat moment nog in uw ouderlijk huis woonde (CGVS p. 6), zelf geen problemen ondervonden met de taliban. Indien de taliban u specifiek zouden viseren en in het kader hiervan daadwerkelijk dreigementen zouden uiten, dan zou er op zijn minst verwacht kunnen worden dat zij meer moeite zouden doen om naar u op zoek te gaan, en bovendien uw aanwezige familie in uw dorp in het kader hiervan als aanspreekpunt zouden gebruiken.

Wat betreft de dreigbrief van de taliban (zie groene map document 4) die u voorlegde dient bovendien gerede twijfel geuit te worden aangaande de authenticiteit van dit document. Zo wordt er in deze brief onder meer vermeld dat deze werd opgemaakt op "10 november 2016" en dat u zich voor "20 november 2016" moet overgeven aan de 'Moedjahedien van het Islamitische Emiraat'. In de dreigbrief maken de taliban, zoals zonet vermeld werd, gebruik van de westerse kalender. Dit druist echter regelrecht in tegen de moslimfundamentalistische ideologie van de taliban op basis waarvan de taliban gebruik maakt van de islamitische Hijri kalender (zie map landeninformatie document 6), en vormt een onbetwistbare tegenstrijdigheid op basis waarvan de authenticiteit van dit document eigenlijk reeds volledig wordt ondermijnd. Bovendien dient gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande Afghaanse documenten wegens 's lands corruptiegraad eenvoudig kunnen worden verkregen of nagemaakt, waardoor dergelijke stukken an sich reeds weinig bewijswaarde hebben.

Wat er ook van zij, indien daarnaast de datum op de dreigbrief die aangeeft wanneer deze werd opgemaakt, meer bepaald 10 november 2016, alsnog in rekening wordt genomen, dan moet er in het kader hiervan gewezen worden op een inconsistentie met betrekking tot uw verklaring over het moment dat de taliban uw madrassa bezocht. Hoewel u verklaarde niet te weten wanneer dit precies was, gaf u wel aan dat de taliban kwam nadat u de koran volledig uit het hoofd had geleerd in de lente en u vervolgens tien hoofdstukken reeds had herhaald. U specificeerde dat er een kwart van een hoofdstuk per dag werd herhaald (CGVS p. 11). Dit wil zeggen dat ongeveer veertig dagen nadat u de koran uit het hoofd leerde, de taliban uw madrassa bezocht. Ruim gerekend betekent dit dat de taliban uw madrassa nog in de zomer bezocht zouden hebben (i.e. juni – juli – augustus). Het lijkt dan ook uiterst bizar dat de taliban u pas enkele maanden later, in november 2016, probeerden te zoeken en een dreigbrief voor u achterlieten (zie map landeninformatie document 7). Zeker aangezien de taliban tijdens hun bezoek aan de madrassa, had aangegeven dat ze een week na hun bezoek terug zouden komen om u mee te nemen (CGVS p. 12). Dergelijke vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas enkel verder.

In elk geval, gevraagd naar het moment waarop de taliban een dreigbrief voor u achterlieten, verklaarde u dat u dit niet weet, aangezien u pas twee jaar na uw eerste vertrek uit Afghanistan in 2016 door uw zus op de hoogte werd gebracht van het bestaan van deze brief. Dit nadat u in 2018 van Iran opnieuw werd overgebracht naar Afghanistan en u vervolgens terugkeerde naar uw zus, wonende in Nangarhar. Uw zus raadde u op dat moment ook aan om niet meer terug te keren naar uw dorp (CGVS p. 14). Het is bijgevolg opmerkelijk dat u gedurende de voorgaande twee jaar, toen u onder meer bij uw zus in Peshawar in Pakistan verbleef, niet werd gewaarschuwd voor een dergelijk dreigement. Zeker aangezien u bij uw terugkeer naar de regio die u was ontvlucht vooreerst, onwetend over dit bijkomend dreigement, door talibangebied passeerde. Bovendien gaf u zelf aan dat u zelfs vanuit België nog sporadisch contact hebt met uw schoonbroer, de man van uw zus in Nangarhar (CGVS p. 15). De mogelijkheid om u van op afstand te verwittigen nadat een dergelijke brief voor u werd achterlaten, kan aldus niet zonder meer worden uitgesloten. Voornoemde vaststelling kan op zijn minst bevreemdend worden bevonden.

Aansluitend hierop kan er alsook opgemerkt worden dat u van deze dreigbrief pas voor de eerste keer gewag maakte tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Gezien hiervan nog geen melding werd gemaakt voor de DVZ vormt dit aldus een toevoeging achteraf. Hierop gewezen, gaf u aan dat u nog niet in het bezit was van deze brief en dat een vriend van uw schoonbroer de documenten, die u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS hebt voorgelegd, in alle discretie meenam naar België (CGVS p. 14). Gezien deze brief naast het bezoek van de taliban aan de madrassa, het enige (indirecte) contact was dat u had met de taliban, verbaast het dat u nog niet eerder melding maakte van dergelijk bewijsstuk dat uw verklaring over het dreigement van de taliban ten aanzien van u, zou kunnen staven. Bijgevolg rijzen

er opnieuw tal van vraagtekens bij zowel de authenticiteit van de dreigbrief die u voorlegt als bij de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging door de taliban.

Tot slot wordt de algehele geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging door de taliban volledig ondergraven daar u verklaarde dat u na uw initiële vlucht uit uw geboortedorp, nadat u door de Iraanse autoriteiten werd teruggestuurd naar de Afghaanse provincie Herat, alsnog terugkeerde naar uw zus in Nangarhar, waar u vertrok omwille van de aanwezigheid van informanten van de taliban (CGVS p. 10).

Bovendien bezocht u vervolgens het districtscentrum Manoge, waar u überhaupt vertrok omwille van de taliban die u er wensten te rekruteren en vervolgens bedreigden aan de hand van een dreigbrief (CGVS p. 15). Daargelaten u bovenstaande deportatie niet wist te staven en dit aldus niets meer is dan een blote bewering, dient er evenzeer op gewezen te worden dat u bij de DVZ evenmin gewag maakte van uw deportatie door de Iraanse autoriteiten naar de Afghaanse provincie Herat. Uw verklaring voor het geven van deze nieuwe informatie, was dat u hiernaar niet werd gevraagd bij de DVZ (CGVS p. 18). Dit overtuigt niet, gezien dit een belangrijk element uitmaakt van uw vluchtroute, waarnaar wel werd gevraagd door de DVZ (verklaring DVZ 4 februari 2021, nr. 36-37). Eenmaal geconfronteerd met uw terugkeer naar Afghanistan, en meer specifiek naar de exacte regio van waaruit de taliban u reeds had bedreigd, verklaarde u dat u niemand anders elders in Afghanistan kende en de enige optie voor u er aldus in bestond om terug te keren. Hoewel u in het kader hiervan aangaf dat u gedurende uw verblijf van vijftien dagen bij uw zus, op het bezoek aan het districtscentrum van Manoge na, het huis niet verliet, maakte u hiermee uw vrees voor de taliban alles behalve aannemelijk (CGVS p. 17). Zo kan er onder meer gesteld worden dat, indien u uit vrees voor uw leven Afghanistan ontvluchtte naar derde landen waar u evenmin een netwerk hebt waar u op zou kunnen terugvallen, het zeer merkwaardig is dat u op dat moment geen tijdelijk toevluchtsoord elders in Afghanistan kon vinden in afwachting van uw tweede vertrek uit Afghanistan. Dat u dergelijke risico's zou nemen ondergraaft uw geloofwaardigheid eigenlijk totaal.

Bovendien kan er geen geloof gehecht worden aan de bewering dat u uit noodzaak moest terugkeren naar het districtshuis van Manoge voor een nieuwe taskara, gezien uw originele taskara u werd ontnomen in Iran, en u een taskara nodig had om van Khewa in de Afghaanse provincie Nangarhar naar Iran te kunnen reizen (CGVS p. 14). Zo blijkt uit uw verklaring dat de documenten die u voorlegt tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, waaronder uw originele taskara, recent werden meegenomen uit Afghanistan door een vriend van uw schoonbroer (CGVS p. 14). Hieruit kan worden afgeleid dat u niet in het bezit was van de taskara die u zo nodig voor uw tweede vertrek moest gaan afhalen om de grens te kunnen oversteken. Hierbij de afweging tussen de noodzaak voor het bekomen van een taskara en de vrees voor uw leven nog buiten beschouwing gelaten. In het kader hiervan dient er bovendien op gewezen te worden dat u uw taskara ook door iemand anders van uw familie kon laten afhalen, waardoor het bijgevolg uiterst bizar is dat u alsnog zelf terugkeerde naar het district dat u ontvluchtte.

Voorts kan er volledigheidshalve vastgesteld worden dat u na uw tweede vertrek uit Afghanistan, onder begeleiding van een smokkelaar, naar eigen zeggen opnieuw door Pakistan reisde om vervolgens de grens tussen Pakistan en Iran over te steken (CGVS p. 17). Ook in het kader hiervan is het opvallend dat u opnieuw door Pakistan reisde en er niet voor koos om via Afghanistan rechtstreeks de grens met Iran over te steken. Dit ondanks het feit dat u nadat u twee jaar in Pakistan had gewoond ook Pakistan was ontvlucht omwille van de nauwe banden tussen de Pakistaanse autoriteiten en de taliban. Elke twijfel die er nog zou bestaan over het feit dat uw relaas als ongeloofwaardig wordt aangemerkt, verdwijnt door deze voornoemde nieuw aangebrachte uiterst tegenstrijdige elementen, als sneeuw voor de zon.

Bovenstaande vaststellingen zijn tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid, onderlijnen het frauduleuze karakter van uw verzoek om internationale bescherming en ondermijnen uw geloofwaardigheid compleet.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name Griekenland, Servië, Hongarije en Duitsland. Dit gezegd zijnde, diende u in Bulgarije en Polen wel reeds een aanvraag om internationale bescherming in. In Bulgarije werd uw aanvraag echter geweigerd en in Polen wachtte u een beslissing met betrekking tot uw aanvraag niet af. Het feit dat u geen beroep aantekende tegen de weigeringsbeslissing in Bulgarije, een beslissing in Polen niet hebt afgewacht, alsook hebt nagelaten om in een van de andere voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terechtkomt en dat aan hem bescherming

verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat u uw aanvraag deed op 22 januari 2021, voor de machtsovername van de taliban. Indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie. Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u bovendien expliciet gevraagd naar de gevolgen van de machtsovername van de taliban voor uw familie. Hierop antwoordde u enkel dat een van uw jongere broers het land verliet na de machtsovername, zonder meer. Daargelaten u dit evenmin wist te staven en dit niets meer is dan een blote bewering die u niet hard maakt, werd u dan ook expliciet gevraagd of uw broer problemen ondervond met de taliban, doch gaf u enkel aan dat hij voor een tweede keer het land verlaten heeft en nu in Turkije is (CGVS p. 19). Een dergelijke blote bewering overtuigt aldus allerminst en voegt niets toe aan uw eigen persoonlijke situatie.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

Naast de dreigbrief van de taliban die hierboven reeds uitvoerig werd besproken, kunnen bovendien de overige neergelegde documenten, zijnde uw taskara, de taskara van uw vader en een foto van de taskara van uw grootvader (zie groene map documenten 1-3), bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Voornoemde taskara's vormen hoogstens een begin van bewijs van uw identiteit en jullie familieband en hebben geen bewijswaarde met betrekking tot uw asielaanvraag. Over het geheel van documenten (zie groene map documenten 1-4) moet bovendien worden herhaald dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielaanvraag bijzonder relatief.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en

burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van

humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het

is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van “*het beginsel van behoorlijk bestuur*”, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Hij maakt tevens gewag van een manifeste appreciatiefout.

Over de vluchtelingenstatus stelt hij het volgende:

“Vooraf zij erop gewezen dat de bevindingen van het Commissariaat-generaal verontrustend zijn.

De administratie is gebaseerd op volstrekt onjuiste veronderstellingen en haar argumenten bestaan uit een opeenvolging van principiële petitiees.

Om te beginnen heeft het CGVS verzoeker culturele en intellectuele kwaliteiten toegedicht die ver van de werkelijkheid staan, op grond dat Mijnheer M. (...) actief was op sociale netwerken en Engels sprak.

In feite was de beslissing gebaseerd op een profiel dat niet dat van de verzoeker was.

Mijnheer M. (...) is een jonge jongen die altijd in een afgelegen dorp, Aliabad, in de regio Korangal heeft gewoond.

Dit kleine dorp van een tiental huizen ligt in het hart van een vallei en de bergen scheiden het van de andere dorpen in de streek.

Er is weinig contact met de buitenwereld, geen radio, TV, kranten of ander vermaak.

Zelfs de weg eindigt verder dan de ingang van het dorp, alleen kleine zandpaadjes leiden erheen.

De bewoners leven buiten tijd en ruimte en brengen het grootste deel van hun dag door met het verzorgen van de dieren en het bewerken van de velden.

Dit was het dagelijkse leven van de jongen zijn hele leven.

Na het plotselinge overlijden van zijn ouders werd Mijnheer M. (...) de "man" van het gezin en moest hij van jongs af aan werken om voor zijn grootmoeder en jongere broers te zorgen.

De jongen moest de last van de verantwoordelijkheid op zijn schouders dragen en was nooit in staat zijn verdriet te uiten.

Hij is nooit naar school geweest en heeft pas in een zeer laat stadium een uitsluitend religieuze opvoeding gekregen in de madrasa.

Hij woonde in een klein dorp "helemaal in de bergen", zoals hij terecht opmerkte en zoals foto's van het gebied kunnen aantonen (Bijlage 3-1), in een luchtbel, ver weg van wat er in de rest van het land gaande was.

De Taliban en, daarvoor, Daesh, zijn aanwezig in de regio, maar zijn dorp ligt zo afgelegen dat de inwoners geen weet hebben van de realiteit van de gevechten in het gebied, hun eerste zorg is te overleven, hun dieren te onderhouden, hun velden te oogsten.

De oorlog is dus iets abstracts en pas achteraf, toen hij met deze harde realiteit werd geconfronteerd, werd Mijnheer M. (...) zich bewust van de werkelijke situatie in zijn land.

Het is ook opvallend dat de aanvrager geen ruimtelijke en temporele structuur heeft.

Hij kent geen data of tijd.

Zelfs op het afgesproken tijdstip naar het kantoor van zijn advocaat gaan, blijkt bijzonder moeilijk voor hem te zijn.

Hij is een eenvoudige jongen die korte, precieze vragen moet worden gesteld om een verklaring te krijgen. Zijn uitgebreide kennis van de districten en regio's van zijn land, alsmede van de geopolitieke situatie, impliceert een opleidingsniveau dat hij niet bezit.

Wat zijn vermeende gebrek aan kennis van de Afghaanse kalender betreft, moet dezelfde opmerking worden gemaakt.

Hij heeft geen besef van het verstrijken van de tijd, heeft zelfs niet het basisonderwijs genoten dat jonge kinderen in staat stelt een ruimtetijd structuur te hebben.

Wat het argument van het CGVS inzake de kennis van de Afghaanse feestdagen en festivals betreft, zij erop gewezen dat de tijd anders verstrijkt voor mensen die leven in de context waarin verzoeker is opgegroeid.

Voor landbouwers bestaan er geen feestdagen en zondagen.

Ze werken elke dag omdat hun voortbestaan ervan afhangt.

Deze informatie is niet van belang voor iemand die ongeschoold is en in een afgelegen plattelandsomgeving woont, aangezien tijd niet dezelfde waarde heeft.

Het was ook heel logisch dat verzoeker geen antwoord kon geven op de geopolitieke vragen van het CGVS, dat, gelet op het voorgaande, niet kon uitgaan van een cultuur en een opvoeding die de jongen niet had.

Wat betreft de talenkennis die hij volgens het Commissariaat-generaal heeft vanwege zijn activiteit op sociale netwerken, deze interpretatie is volstrekt onjuist.

Mijnheer M. (...) kan geen Engels spreken, hij heeft er slechts een zeer elementaire kennis van.

Tijdens zijn verblijf in Pakistan en Turkije heeft de jongen een echte cultuurschok ondergaan.

Hij kwam in contact met jongeren van zijn eigen leeftijd en kon het "moderne" leven en de sociale netwerken ontdekken.

Hij was in staat de plaats en deze nieuwe manier van leven in zich op te nemen, en hij kon een paar essentiële woorden Engels behouden, maar hij is niet in staat zich in deze taal uit te drukken.

De "uitwisselingen" in het Engels op zijn sociale netwerken zijn uiterst eenvoudig en bestaan slechts uit enkele woorden die verzoeker online, via andere accounts of vertaalssoftware, heeft kunnen vinden.

Bovendien heeft Mijnheer M. (...) zelfs moeite om in zijn eigen taal met de tolk van zijn advocaat te communiceren.

Veel begrippen zijn erg moeilijk voor hem om te begrijpen en hij heeft een ernstig gebrek aan woordenschat.

Opnieuw heeft het CGVS hem kennis toegedicht die hij niet bezat en verzoekers woorden volledig verkeerd uitgelegd.

Het had bij de beoordeling van verzoekers antwoorden rekening moeten houden met zijn psychologische, culturele en opvoedingsachtergrond.

Zoals de VN Vluchtelingenorganisatie (UNHCR) in haar verslag "Beyond Proof" opmerkt¹ : (...) ».

Bij de analyse van deze zaak moet namelijk rekening worden gehouden met het opleidingsniveau van de verzoeker.

In dit geval is Mijnheer M. (...) nooit naar school geweest of heeft hij nooit enige vorm van onderwijs genoten.

In zijn verslag "Beyond Proof" stelt het UNHCR echter dat een gebrek aan onderwijs het uitdrukkingsvermogen van de asielzoeker kan aantasten, wat een vaag of aarzelend relaas kan verklaren.

Bijvoorbeeld, « (...) »².

De UNHCR stelt terecht dat « (...) »³.

Gelet op al deze elementen had het CGVS rekening moeten houden met het werkelijke opleidingsniveau van de verzoeker en zijn vragen en de wijze waarop hij deze heeft gesteld, moeten aanpassen.

Om al deze redenen kan niet worden ontkend dat de geloofwaardigheid van het verhaal van de verzoeker moet worden beoordeeld in het licht van de specifieke culturele, opvoedkundige en psychologische context van de verzoeker.

Het CGVS maakt een manifeste appreciatiefout in de lezing van de verklaringen van de verzoeker.

Er is bijgevolg een schending van de zorgvuldigheidsplicht en van het principe van de motivering van de bestuurshandelingen.

Wat de problemen van Mijnheer M. (...) met de Taliban betreft, is het Commissariaat van oordeel dat de verklaringen van verzoeker ongegrond zijn, aangezien de wijze van rekrutering niet overeenstemt met de praktijken van de Taliban.

Zij voegde daaraan toe dat de redenen waarom verzoeker was aangeworven, niet geloofwaardig waren.

Opnieuw heeft het CGVS de door verzoekster verstrekte informatie slechts gedeeltelijk beoordeeld en niet met alle elementen rekening gehouden.

In een recent OFPRA-rapport wordt uiteengezet dat het zeer gebruikelijk is dat de Taliban jonge kinderen en adolescenten rekruteren voor gebruik in hun militaire/terroristische operaties, rechtstreeks in scholen en madrasa⁴.

Zij worden gebruikt als boodschappers, wachters, wapendragers, spionnen, en in extremere gevallen, kamikazes.

De Taliban-ideologie wordt zelfs onderwezen in plaatselijke scholen die vaak onder hun controle staan. De Taliban-leiders gebruiken ook madrasa om jonge jongens tussen 13 en 17 jaar te rekruteren en militair op te leiden; de meesten van hen worden vervolgens ingezet in de strijd.

Perfekte kennis van de Koran is een van hun vereisten.

Mijnheer M. (...) voldeed perfect aan dit criterium, aangezien hij de Koran volledig uit het hoofd had geleerd.

De Taliban gingen naar de madrasa en waren duidelijk niet agressief, aangezien zij zich op "veroverd terrein" bevonden, omringd door jonge jongens die de voorschriften van de Koran goed genoeg kenden om te kunnen worden gerekruteerd.

Zij legden de studenten uit dat zij zich bij hen moesten aansluiten, dat zij hun geloof konden eren en tegen de ongelovigen konden strijden, waarbij zij beloofden als helden met hen te strijden ofte sterven en naar het Paradijs te gaan.

Drie van hen stemden toe hen te volgen en er werd nooit meer iets van hen vernomen.

Het jongetje en zijn andere klasgenoten passen zeer goed in het profiel van de Taliban, en de verklaringen van Mijnheer M. (...) zijn dan ook volkomen in overeenstemming met de handelwijze van de Taliban.

Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal opnieuw een kennelijke beoordelingsfout gemaakt en de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Ten slotte was het CGVS van mening dat de oom van Mijnheer M. (...) had kunnen ingrijpen om hem te beschermen en dat het niet logisch was dat verzoeker was weggelopen, zijn grootmoeder en jongere broers achterlatend.

Nogmaals, de CGVS doet een principiële petitie.

Na de komst van de Taliban was de jongen erg in de war, want wat hij in de madrasa had geleerd leek op het discours van de terroristen en hij wist niet wat hij moest denken.

Hij nam zijn grootmoeder in vertrouwen die met hem discussieerde en uitlegde wat de Taliban werkelijk aan het doen waren.

Zij wist heel goed dat zij vroeg of laat zouden terugkomen om hem mee te nemen, deze keer met geweld.

De tussenkomst van haar oom zou geen nut hebben gehad.

Zij, die reeds een zoon had verloren, was uiterst bang om ook haar kleinzoon te verliezen en kon geen enkel risico nemen.

Daarom besloot zij, in overleg met de oom, Mijnheer M. (...) naar zijn oudere zuster in Nangarhar te sturen. Helaas was de situatie daar niet beter, want er waren veel Taliban-informanten.

De zus van verzoeker wilde geen enkel risico nemen en besloot hem na enkele dagen naar het huis van hun andere zus in Pakistan te sturen, waar de jongen twee jaar bleef.

Nadat hij Pakistan was ontvlucht en door de Iraanse autoriteiten was uitgezet, dook hij onder bij zijn eerste zuster.

Zijn ongeruste familie slaagde erin zijn taskara 's nachts stiekem terug te brengen en regelde zijn vertrek.

Mijnheer M. (...) vertelde zijn familieleden dat hij bij hen wilde blijven, maar zij maakten zich grote zorgen over hem en gaven hem de brief die hij aan het CGVS overhandigde.

Zij deelden hem mee dat hij nog steeds gezocht werd door de Taliban, die regelmatig zijn familie bezochten met een lijst van mensen die als onverlaten werden beschouwd.

Zij drongen er sterk op aan dat de jongen zo spoedig mogelijk zou vertrekken om beschermd te worden en deze brief was een manier om verzoeker zich minder schuldig te laten voelen.

In het licht van deze elementen kan dus worden vastgesteld dat de vermeende inconsistenties in verzoekers verklaringen geen inconsistenties zijn.

Uit deze verschillende feiten blijkt de gegronde en legitieme aard van de vrees van Mijnheer M. (...) voor represailles en vervolging.

Door niet met die elementen rekening te houden heeft het CGVS de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Het lijkt erop dat de kandidaat een specifiek profiel heeft:

- Hij weigerde aan te sluiten met I.S. en met de Taliban en hij is nog gezocht voor dat weigering.
- Hij is ook beschouwd als een verrader.
- Hij is naar buitenland gegaan, in het bijzonder in Europa. Dergelijke reis trekt de aandacht rekening houdend met het feit dat Europa als vijand beschouwd is

Rekening houdend met alle die elementen moet de vluchtelingstatus aan de verzoeker verleend.

Door de vluchtelingstatus aan de verzoeker te weigeren heeft het Commissariaat het artikel 48/3 van de wet van de 15 december 1980 geschonden.

Voorts leidt deze schending tot een schending van artikel 62 van het wet van 15 december 1980 en van artikelen 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Immers leggen deze artikelen op dat de bestuurshandelingen gemotiveerd worden en dat deze motivatie adequaat is op feitelijke en juridische vlak.

In de mate waar de beslissing het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht schendt kan het niet adequaat gemotiveerd worden.

Bijgevolg worden de artikelen 62 van het wet van 15 december 1980 en 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden.

De vluchtelingstatus moet aan de verzoeker verleend."

Wat betreft de subsidiaire bescherming laat verzoeker het volgende gelden:

"Het CGVS is van mening dat verzoekster niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming en verwijst naar verschillende rapporten en documenten om zijn beslissing te staven.

De argumentatie van het Commissariaat-Generaal wekt verbazing, omdat zij geen rekening lijkt te houden met de werkelijke situatie in het land, zowel op het gebied van veiligheid en humanitaire aangelegenheden als wat betreft de eerbiediging van de mensenrechten.

Het is duidelijk dat de situatie in Afghanistan sedert de machtsovername door de Taliban is veranderd, maar niet verbeterd, integendeel.

Talrijke verslagen en persartikels, de ene nog verontrustender dan de andere, geven een beeld van de rampzalige situatie en de ontredde waarin het Afghaanse volk is gedompeld.

De Raad heeft zich reeds herhaaldelijk uitgesproken over subsidiaire bescherming.

De consequente redenering verwijst naar de jurisprudentie van het Hof van Justitie:

"(...)" (R. V. V. - Arrest n°254 245 van 10 Mei 2021)

In maart 2022 heeft de Raad een arrest gewezen waarin hij oordeelde dat de huidige situatie in Afghanistan veel vragen oproept.

Op grond van de gegevens, of liever het gebrek aan gegevens, waarover de asielautoriteiten beschikten, konden zij niet met zekerheid vaststellen dat de situatie zodanig was dat geen subsidiaire bescherming kon worden verleend, of dat de Afghanen op zijn minst naar hun land konden worden teruggestuurd.

In dit arrest heeft de Raad een beslissing van het CGVS (nr. 270 812 van 31 maart 2022) vernietigd en de volgende opmerkingen gemaakt:

"(...)"

De Raad erkent derhalve dat de situatie in Afghanistan complex is en dat het niet zeker is, met name gezien het gebrek aan relevante informatie die daadwerkelijk beschikbaar is, dat de veiligheidssituatie in het land zodanig is dat verzoeker bij terugkeer niet zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen of zijn leven in gevaar zal brengen.

Als gevolg van dit arrest werden alle dossiers van de Afghaanse asielzoekers geschorst, zowel bij het CGVS als bij de Raad.

De bevrozing van deze dossiers bij het CGVS is in mei 2002 beëindigd, omdat het Commissariaat-generaal nu over voldoende informatie beschikte om te concluderen dat geen subsidiaire bescherming kon worden verleend.

Uit de laatste beslissingen blijkt immers dat het CGVS van oordeel is dat er geen reden meer is om subsidiaire bescherming te verlenen omdat het geweld gericht zou zijn.

De administratieve autoriteit erkent dat de humanitaire situatie bijzonder precair is, voornamelijk ten gevolge van de droogte die het land in 2021 heeft getroffen en de vermindering van de financiële en humanitaire hulp sinds de Taliban de macht hebben overgenomen.

Zij beschouwt dit echter niet als een geldige reden om subsidiaire bescherming te verlenen.

Deze beweringen zijn afschuwelijk.

Enerzijds wordt nog steeds gewezen op het gebrek aan nauwkeurige informatie en transparantie over de praktijken van de Taliban.

Sinds augustus 2021 worden de Afghaanse media gecensureerd en bedreigd en zijn verscheidene journalisten geëxecuteerd⁶⁶.

Meer dan 70% van de mediakanalen is niet meer actief en de rest opereert in een klimaat van onveiligheid en zelfcensuur.

De Taliban-autoriteiten legden een hele reeks beperkingen op aan de pers en de vrijheid van meningsuiting.

Wat de toen aanwezige internationale organisaties betreft, een groot aantal van hen heeft zijn leden gerepatriëerd.

Pas in de afgelopen maanden is nieuwe informatie beschikbaar gekomen, maar redelijkerwijs kan niet worden beweerd dat dit voldoende is om vast te stellen dat de Taliban in minder dan een jaar tijd daadwerkelijk een regime hebben ingesteld dat Afghanen die naar Europa zijn gevlucht, in staat zou stellen terug te keren.

Anderzijds moet worden beklemtoond dat de informatie die ons daadwerkelijk bereikt, geenszins geruststellend is, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert.

Of het nu gaat om humanitaire, sociaaleconomische, veiligheids- of grondrechtenaangelegenheden, de informatie is zelfs bijzonder verontrustend en wijst niet op enige verbetering op korte of lange termijn. Sinds de staatsgreep is bijna een jaar verstreken en de Taliban hebben een streng beleid gevoerd dat de meest elementaire rechten beperkt, met name voor vrouwen en meisjes.

In mei 2022 werd de Ontbinden Mensenrechtencommissie (AIHRC) ontbonden omdat zij "niet noodzakelijk werd geacht", wat door Michelle Bachelet, de Hoge Commissaris voor de mensenrechten van de VN, werd omschreven als een "ernstige tegenslag voor de Afghaanse samenleving"⁷.

Vrouwen mogen geen verantwoordelijke posities meer bekleden of reizen zonder een mannelijk familielid. Ze mogen niet meer naar school of zelfs lesgeven.

Het is hun verboden zich in het openbaar te vertonen en een nieuw ministerie ter bevordering van deugd en ter voorkoming van ondeugd legt hun kledingvoorschriften op⁸.

In haar laatste interventie heeft de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten van de VN haar bezorgdheid geuit na haar ontmoeting met de de facto Afghaanse autoriteiten in maart 2022.

Deze laatste verklaarden dat zij hun verplichtingen op het gebied van de mensenrechten alleen zouden nakomen voor zover deze verenigbaar zijn met de sharia⁹.

De schendingen van de mensenrechten houden daar niet op en het aantal willekeurige of gerichte executies heeft een record bereikt.

Voormalige leden van de Nationale Strijdkrachten worden gezocht, bedreigd, gearresteerd en geëxecuteerd, evenals leden van de voormalige regering en hun gezinnen¹⁰.

Ook voormalige activisten en journalisten zijn ontvoerd en het slachtoffer geworden van vrijwillige moorden¹¹.

In een recent rapport van Human Right Watch wordt ook gewaarschuwd voor het gevaar voor veel Afghanen wier biometrische gegevens nu in handen zijn van de Taliban, die in augustus 2021 door westerse hulpverleners in de steek werden gelaten¹².

Deze digitale identificatiesystemen bevatten veel persoonlijke gegevens van Afghanen, zoals irisscans, vingerafdrukken, foto's, beroep, adres en namen van familieleden.

Deze gegevens worden gebruikt om individuen gericht te benaderen.

Evenzo leidt de zeer strikte interpretatie van de sharia tot de beperking van andere grondrechten.

Vreedzame bijeenkomsten zijn verboden, en verscheidene demonstraties zijn dodelijk verlopen, waarbij de Taliban vuurwapens, elektrische wapens, traangas¹³.

Mensen die zich op straat verzamelen worden geslagen met zweepen en kabels, Mannen worden ook gedwongen traditionele kleding te dragen en baarden te laten groeien.

De Taliban vallen zelfs burgers aan op bruiloften om het spelen van muziek te verhinderen, waarbij verschillende gasten om het leven komen¹⁴.

De machtsovername door de Taliban heeft niet alleen gevolgen voor de mensenrechten, maar ook voor de veiligheidssituatie.

In juni 2022 meldden journalisten van de Washington Post dat er hevige gevechten woedden tussen de Taliban en oppositiegroepen¹⁵.

Tientallen mensen zijn gedood en burgers zijn bij massa-arrestaties opgepakt.

Naast de gerichte moorden op activisten, journalisten en voormalige regeringsfunctionarissen hebben veel burgers te maken met geweld van de de facto autoriteiten.

Gezondheidswerkers en etnische minderheden zijn het slachtoffer van gewelddadige aanvallen.

In een aantal provincies worden mensen onder dwang uitgezet.

Bij gevechten tussen de Taliban en de oppositie zijn burgers gedood en gewond geraakt door niet-selectieve mortier- en raketaanvallen, alsmede door luchtaanvallen¹⁶.

In april 2022 werden meer dan 30 burgers, waaronder kinderen, gedood bij een explosie in een moskee¹⁷. Het door de CGVS zelf gehanteerde COI Focus maakt melding van een vaak gespannen situatie aan de grenzen met Iran, Pakistan en Turkmenistan¹⁸.

Overal in het land worden verzetsgroepen gevormd en worden grootschalige operaties uitgevoerd.

Ook de ISKP is zeer actief in het land en heeft het aantal van haar strijders zien verdubbelen sinds de Taliban de macht hebben overgenomen:

"(...)"¹⁹

En:

"(...)"

Een dubbele explosie, opgeëist door de ISKP, doodde verscheidene mensen in een school in een sjiitische wijk²⁰.

Naast deze aanvallen door de Taliban en oppositiegroepen zijn er in april 2022 ook slachtoffers gevallen door Pakistaanse luchtaanvallen in het gebied van de verzoeker.

Verscheidene dorpen werden getroffen door bommen terwijl de mensen zich voorbereidden op de dageraadsmiddag tijdens de Ramadan, waarbij ongeveer 20 mensen gewond raakten en meer dan 40 burgers omkwamen²¹.

De typologie van geweld die in de COI Focus van 5 mei 2022 is opgenomen, maakt duidelijk dat « de sterke daling zich vooral aftekent bij het type incidenten dat ACLED onder battles codeert alsook bij incidenten van explosions/remote violence terwijl het niveau van violence against civilians na augustus 2021 op vergelijkbare hoogte blijft. Hierdoor is het aandeel van incidenten van violence against civilians ten opzichte van het totale aantal incidenten groter sinds augustus 2021.»

Deze informatie ondermijnt dus volledig de bewering dat het Taliban-bewind vrede heeft gebracht in Afghanistan en dat hun strijders in staat zijn de veiligheid te handhaven.

Tenslotte is de humanitaire en sociaaleconomische situatie in Afghanistan al even ontstellend.

Een recent artikel van de ADDE22 informeert ons inderdaad over de humanitaire en hongersnood situatie: « (...) »

Hoewel de huidige humanitaire crisis gedeeltelijk verband houdt met de droogte, houdt de droogte zelf verband met politieke oorzaken en de verantwoordelijkheid van specifieke actoren, in tegenstelling tot wat de CGVS beweert.

In bovengenoemd artikel van de ADDE wordt uitgelegd dat de grond in Afghanistan niet erg geschikt is voor landbouw, aangezien slechts 12% van de grond bebouwbaar is en irrigatiesystemen heeft.

Veelvuldige invasies en conflicten in de afgelopen decennia hebben de voedselonafhankelijkheid van het land in gevaar gebracht.

Bovendien heeft het aanhoudende geweld in het land een groot deel van de plattelandsbevolking ertoe gebracht naar de steden te vluchten.

Als gevolg daarvan is de productiecapaciteit van het land verder gedaald.

Velden die onbebouwd zijn gebleven, zijn door drugshandelaars gebruikt voor de papaverproductie.

Vroeger hielp de internationale hulp de Afghaanse regering overleven, maar sinds de komst van de Taliban is aan deze hulp een einde gekomen.

Miljarden dollars zijn door de VS bevroren en de hulp van het IMF is opgeschort.

In het artikel staat:

« (...) »

Human Right Watch rapporteert dat "(...)"²³

Amnesty International stelt ook de verslechtering van de levensomstandigheden van de Afghanen aan de kaak en wijst op de verscherping van de crisis, mede ten gevolge van de Covid-19-pandemie die het land heeft geteisterd²⁴.

De opschorting van de internationale hulp voor het project ter verbetering van de gezondheidszorg heeft de gezondheidssector verder verzwakt.

Het gezondheidspersoneel en de medische infrastructuur zijn het hele jaar door aangevallen.

De internationale organisatie legt uit dat :

« (...) »

De ineensstorting van het gezondheidssysteem, toegenomen ondervoeding en honger gerelateerde ziekten hebben de dood veroorzaakt van meer dan 13.000 kinderen, of 1 op de 10²⁵.

Bovendien worden alle banktegoeden bevroren en hebben de mensen geen toegang meer tot het weinige geld dat ze hebben, als ze dat al hebben.

Deze onnoemelijke ellende zet duizenden ouders ertoe aan hun kinderen te verkopen en gezonde jongeren ertoe aan hun organen te verkopen²⁶.

Deze situatie is des te tragischer omdat het land in juni 2022 door een zware aardbeving werd getroffen, waarbij meer dan 1000 mensen om het leven kwamen en regio's die al beschadigd waren door alles wat er is blootgelegd, nog verder werden verwoest²⁷.

In tegenstelling tot wat de CGVS beweert, is de huidige humanitaire crisis in Afghanistan dus een direct en indirect gevolg van de vastberaden acties van specifieke actoren.

Het is ook zo ernstig dat het de toekenning van subsidiaire bescherming rechtvaardigt.

Het EHRM heeft herhaaldelijk geoordeeld dat een deplorabele sociaaleconomische behandeling of humanitaire situatie neerkomt op een onmenselijke en vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM (EHRM, Chypre v. Turquie, 10 mei 2001, nr 25781/94, § 304; Moldovan e.a. v. Roumanie, 12 juli 2005, nr 41138/98 et 64320/01).

Indien een staat onverschillig blijft voor de annoedesituatie van zijn bevolking, is een schending van artikel 3 mogelijk indien deze onverschilligheid tot een zekere mate van ernst leidt (EHRM, Budina v. Rusland, 18 juni 2009, nr. 45603/05).

Het Hof heeft ook geoordeeld dat er voor de lidstaten een positieve verplichting bestaat om onmenselijke en vernederende behandelingen als gevolg van sociaaleconomische omstandigheden te voorkomen, zelfs indien deze sociaaleconomische rechten niet rechtstreeks door het EVRM worden gewaarborgd (EHRM, Pancenko v. Letland, 28 oktober 1999, nr. 40772/98).

In zijn arrest S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, het Hof verklaard dat de staten die verantwoordelijk zijn voor het verzoek om internationale bescherming van een persoon, deze niet mogen terugsturen naar een staat waar hij het risico loopt een met artikel 3 strijdige behandeling te ondergaan.

Hij benadrukte tevens dat de terreurgroep Al Shabaab, die een deel van Somalië onder controle heeft, humanitaire organisaties de toegang ontzegt, waardoor de levensomstandigheden van de bevolking die onder haar controle staat, nog verslechteren ((EHRM, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, § 282 e.v.).

Wat de huidige crisis in Afghanistan betreft, lijken de situatie in het land en de hongersnood aldaar in veel opzichten op de situatie in Somalië in 2011.

De elementen waarop het Hof zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd, zijn dus ook in Afghanistan aanwezig.

De humanitaire crisis en de hongersnood die een groot deel van de bevolking bedreigen, zijn duidelijk het gevolg van het optreden van de actoren.

De machtsovername en de reeds bestaande corruptie en conflicten die in het land hebben gewoed, hebben het land zeer kwetsbaar gemaakt.

In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, zouden Afghanen die niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus in feite subsidiaire bescherming moeten krijgen wegens het risico van onmenselijke en vernederende behandeling als gevolg van de humanitaire crisis en de hongersnood in het land.

In België kan de verzoeker tellen op instellingen die hulp aan de mensen zal bieden.

Het gaat over zorgen, onderwijs, taallessen, tewerkstelling instanties, enz.

Het gaat niet dezelfde in Afghanistan, die een arm, onstabiel landen, en die op de internationale hulpen moet tellen.

De nationale instellingen zijn gebrekkig en ook corrupt (zoals het CGVS het erkent).

De verzoeker kan op een hulp hier tellen die in Afghanistan niet bestaan.

Het Commissariaat verwijst naar criteria van de rechtspraak van E.H.R.M. die van toepassing kan zijn in het kader van artikel 8 van de richtlijn :

- De beoordeling van het bestuur moet de volgende elementen in aanmerking nemen : de capaciteit om aan zijn meest fundamentele behoeften te voldoen (voedsel, hygiëne, en onderdak), diens kwetsbaarheid, het perspectief van een verbetering van zijn situatie in een redelijk termijn.

- De fundamentele behoeften moet in aanmerking nemen worden

- Algemene omstandigheden moeten in aanmerking genomen worden: de situatie van voedselveiligheid, de beschikbaarheid van de noden infrastructures, zoals onderdak, basis zorgen, drinkbaar water en sanitaire stelsel, onderwijs voor de kinderen, toegang tot bannen, bestaanbaar middels, ondersteun van een netwerk en van de humanitaire hulpen.

Dit is niet het geval in Afghanistan.

De eerbiediging van de mensenrechten is niet gewaarborgd, de veiligheidssituatie is rampzalig, evenals de humanitaire situatie.

Evenmin is er een veilig en redelijk intern alternatief voor verzoekster.

Bovendien kan redelijkerwijs niet worden beweerd dat de de facto autoriteiten, die door de internationale gemeenschap niet als legitiem worden erkend, een systeem hebben opgezet dat Afgaanse onderdanen in staat zou stellen veilig naar het land terug te keren.

Er is een schending van het artikel 48/5, § 3 van de wet van de 15 december 1980 en de subsidiaire bescherming moet aan de verzoeker toegekend worden.

Door die bescherming niet te erkennen is er bijgevolg een schending van het artikel 48/4 van de wet van de 15 december 1980.

Voorts leidt deze schending tot een schending van artikel 62 van het wet van 15 december 1980 en van artikelen 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Immers leggen deze artikelen op dat de bestuurshandelingen gemotiveerd worden en dat deze motivatie adequaat is op feitelijke en juridische vlak.

In de mate waar de beslissing het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht schendt kan het niet adequaat gemotiveerd wordt.

Bijgevolg worden de artikelen 62 van het wet van 15 december 1980 en 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden.”

Verzoeker besluit:

“• Wat de kwaliteit van vluchteling betreft (Artikel 48/3 van het wat van 15 december 1980)

Is iedere persoon gevlucht als hij met bestaansrecht vreest dat hij ten gevolge van zijn ras, zijn godsdienst, zijn nationaliteit, zijn lidmaatschap van een zekere sociale groep wordt vervolgd of zijn politieke overtuiging, en die of, ten gevolge van deze vrees kan, wil zich van de bescherming van dit land eisen, of die, door bovengenoemd gevreesd, niet er niet wil terugkeren.

Het blijkt van het asielrelaas uit dat de verzoeker loopt het risico om vervolgd te worden :

- Hij weigerde aan te sluiten met de Taliban en hij is nog gezocht voor dat weigering.

- Hij is ook beschouwd als een verrader.

- Hij is naar buitenland gegaan, in het bijzonder in Europa. Dergelijke reis trekt de aandacht rekening houdend met het feit dat Europa als vijand beschouwd is
Het moet onderlijnen worden dat de Taliban de macht genomen heeft.
Rekening houdend met de Afghaanse situatie is het totaal onmogelijk om een nuttige bescherming te hebben.
De vluchtelingstatus moet aan de verzoeker toegekend.

• Wat de subsidiaire bescherming betreft (Artikel 48/4 van het wat van 15 december 1980)
Op basis van de door het CGVS gebruikte gegevens kan niet met zekerheid worden vastgesteld of verzoeker zich in een zodanige humanitaire, veiligheids- of sociaaleconomische situatie zou bevinden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan geen risico zou lopen op onmenselijke en vernederende behandelingen of verlies van leven.
Integendeel, de beperkte beschikbare informatie is bijzonder verontrustend en laat weinig hoop voor de verzoeker.
De situatie in het gehele land, en in het bijzonder in de regio van verzoekster, is bijzonder dramatisch.
De subsidiaire bescherming moet aan de verzoeker toegekend worden of de bestreden beslissing moet ten minste vernietigd worden.
Het betreft dat CGVS niet met het geheel van de elementen rekening heeft gehouden die het mogelijk maken om op juiste wijze de situatie te analyseren, en niet met de context rekening gehouden zodanig dat het nodig is om de betwistbare beslissing te herzien en om aan de verzoeker het asielrecht of aan gebrek de subsidiaire bescherming te verlenen.”

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgens de inventaris als nieuwe stavingstukken links gevoegd naar het rapport “Afghanistan: COI Repository” van Asylos van 6 april 2022 (stuk 1), naar de “Country Policy and Information Note Afghanistan: Humanitarian situation” van U.K. Home Office van februari 2022 (stuk 2), naar het “Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights (A/HRC/49/24) (Advance Unedited Version)” van 8 maart 2022 (stuk 3) en naar het artikel “Famine afghane: la grande hypocrisie” uit Le Courrier van 27 februari 2022 (stuk 4).

2.2.2. Op 7 oktober 2022 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 13 september 2022 voegt en waarin zij (onder meer) refereert aan het rapport “Afghanistan Security Situation” van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022, aan de “Afghanistan Country Focus” van EASO van januari 2022, aan het rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van EUAA van augustus 2022, aan het “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van EASO van augustus 2020, aan het rapport “Afghanistan: Targeting of individuals” van EUAA van augustus 2022 en aan de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van april 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep

worden ingeroepen". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dat het toepassingsgebied van deze wet omschrijft. Verzoeker verduidelijkt echter niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van "*het beginsel van behoorlijk bestuur*" moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat ook dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, nu (i) hij nalaat een duidelijk zicht te geven op zijn identiteit en (recente) herkomst, (ii) uit de beschikbare informatie in het administratief dossier blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten en hij er bovendien niet in slaagde om *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval daarvan afwijkt, (iii) hij zijn eigen rekrutering op zich door de taliban evenmin aannemelijk kon maken, (iv) hij na zijn aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, zijn aanvraag in Bulgarije werd geweigerd en hij zijn beslissing met betrekking tot zijn aanvraag in Polen niet heeft afgewacht, (v) hij geen elementen heeft aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming en (vi) de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen ombuigen, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (D) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in

de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart te vrezen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, meegenomen en gedood zal worden door de taliban, die hem in 2016 wilden rekruteren en na zijn vertrek uit Afghanistan een dreigbrief achterlieten bij zijn ouderlijk huis.

Ter staving van zijn relaas legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure een dreigbrief voor, alsook zijn *taskara* en de *taskara*'s van zijn vader en zijn grootvader.

De *taskara*'s hebben betrekking op de identiteit van verzoeker, zijn vader en zijn grootvader, doch niet op de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban.

Wat betreft de dreigbrief van de taliban, uit de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing als volgt zijn twijfel over de authenticiteit van dit document:

“Zo wordt er in deze brief onder meer vermeld dat deze werd opgemaakt op “10 november 2016” en dat u zich voor “20 november 2016” moet overgeven aan de ‘Moedjahedien van het Islamitische Emiraat’. In de dreigbrief maken de taliban, zoals zonet vermeld werd, gebruik van de westerse kalender. Dit druist echter regelrecht in tegen de moslimfundamentalistische ideologie van de taliban op basis waarvan de taliban gebruik maakt van de islamitische Hijri kalender (zie map landeninformatie document 6), en vormt een onbetwistbare tegenstrijdigheid op basis waarvan de authenticiteit van dit document eigenlijk reeds volledig wordt ondermijnd. Bovendien dient gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande Afghaanse documenten wegens ‘s lands corruptiegraad eenvoudig kunnen worden verkregen of nagemaakt, waardoor dergelijke stukken an sich reeds weinig bewijswaarde hebben.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden besloten dat de door verzoeker voorgelegde documenten volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet verder worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Verzoeker slaagt daar niet in. Daargelaten de vraag of hij al dan niet heeft nagelaten een duidelijk zicht te geven op zijn identiteit en (recente) herkomst, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban.

De adjunct-commissaris wijst er terecht op dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met ‘Landeninformatie’ nr. 12, EASO, “*Country of Origin Information Report. Afghanistan Recruitment by armed groups*”, september 2016) blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten, dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering, dat er beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen, dat individuele en gedwongen rekrutering zoals door verzoeker wordt beschreven slechts zelden voor komt en dat verzoeker er niet in slaagde om *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van deze rekruteringswijze van de taliban. Dit laatste wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Hoewel u aangaf dat de taliban met het oog op gedwongen rekrutering uw madrassa bezocht nadat u de koran volledig uit het hoofd had geleerd, wist u niet waarom de taliban precies u en uw medestudenten, uw neef en enkele jongens van het dorp, die op dat moment aanwezig waren, viseerden (CGVS p. 12). Bovendien bleek er uit uw verklaringen over uw studies aan de madrassa dat noch uw Mullah (CGVS p. 8) noch de leerstof die u er vergaarde (CGVS p. 8 en p. 11-12), werden beïnvloed door de taliban vooraleer

zij zouden zijn overgegaan tot gedwongen rekrutering. U kon dan ook geen blijk geven van het hebben van bijzondere voor de taliban nuttige kennis of ervaring. Bijgevolg reikte u geen redenen aan die er op zouden kunnen wijzen dat de taliban u in het bijzonder zouden willen rekruteren.”

Verzoeker verwijt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) de door hem verstrekte informatie slechts gedeeltelijk beoordeeld te hebben en niet met alle elementen rekening gehouden te hebben. Hij wijst op *“een recent OFPRA-rapport”* waarin *“wordt uiteengezet dat het zeer gebruikelijk is dat de Taliban jonge kinderen en adolescenten rekruteren voor gebruik in hun militaire/terroristische operaties, rechtstreeks in scholen en madrasa”* en dat de taliban jonge kinderen en adolescenten gebruiken *“als boodschappers, wachters, wapendragers, spionnen, en in extremere gevallen, kamikazes”*. Hij vervolgt dat de *“Taliban-ideologie wordt (...) onderwezen in plaatselijke scholen die vaak onder hun controle staan”,* dat de *“Taliban-leiders (...) ook madrasa (gebruiken) om jonge jongens tussen 13 en 17 jaar te rekruteren en militair op te leiden”* en dat *“(p)erfecte kennis van de Koran (...) een van hun vereisten (is)”*. Verzoeker stelt dat hij perfect voldeed aan dit criterium, aangezien hij de Koran volledig uit het hoofd had geleerd, en dat zijn verklaringen volkomen in overeenstemming zijn met de handelwijze van de taliban. Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat de informatie die hij voorlegt specifiek betrekking heeft op de situatie van rekrutering door de taliban of ISKP in de provincie Nangarhar, daar waar hij verklaart afkomstig te zijn van de provincie Kunar en hij zijn problemen daar situeerde. Verzoeker verwijst dan ook niet dienstig naar het rapport van OFPRA ter weerlegging van de informatie in het administratief dossier. Bovendien wordt in dit rapport gesteld dat er volgens *Home Office* meestal geen kinderen gedwongen gerekruteerd worden (stukkenbundel verzoeker, OFPRA, *“Recrutements forcés de mineurs par les Talibans et l’Islamic State of Khorasan Province (ISKP / Daech) dans la province de Nangarhar”,* 1 juli 2019, p. 8). Waar verzoeker nog wijst op zijn kennis van de Koran als reden waarom de taliban hem wilden rekruteren, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet in concreto wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die haaks staat op zijn eerdere verklaringen niet te weten waarom de taliban hem benaderd hadden (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Verzoeker slaagt er dan ook niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Daarnaast worden in de bestreden beslissing nog de volgende redenen aangehaald waarom verzoeker zijn eigen rekrutering door de taliban niet aannemelijk kon maken:

“Gevraagd naar het bezoek van de taliban bij de madrasa waaraan u studeerde, was u niet in staat om de omstandigheden van hun bezoek te duiden. Zo wist u niet wie de talibanleden waren die de madrasa bezochten, alleen dat ze niet uit uw dorp kwamen en dat, op twee leden van de taliban na, ze allemaal gemaskerd waren. Daarenboven wist u niet van waar ze kwamen, wist u niet hoe ze naar uw dorp kwamen en wist u niet waarom ze specifiek u en u medestudenten benaderden (CGVS p. 11-12). Het gebrek aan enige uitleg en detail over dit incident bevestigt niet alleen uw gebrekkige medewerking en transparantie, maar maakt uw relaas op zijn zachtst gezegd zeer ongeloofwaardig. In het kader hiervan is het bovendien op zijn plaats om er nogmaals op te wijzen dat u wel verklaarde dat uw dorp op dat moment onder controle stond van de taliban (CGVS p. 7 en 13). Het is dan ook niet ondenkbaar om meer details te verwachten over de modus operandi van de taliban in uw dorp, of zelfs in uw regio.

Voorts illustreerde u bovendien uw vrees voor gedwongen rekrutering in uw dorp specifiek aan de hand van een eerdere rekrutering door de taliban in uw dorp. Hierbij werden volgens uw verklaringen drie jongens gerekruteerd. Nadat zij megingen met de taliban werden zij volgens u echter nooit meer teruggezien, waardoor het niet geweten is of zij al dan niet nog in leven zijn (CGVS p. 10-11). Desalniettemin dient er in dit kader te worden opgemerkt dat u zelf aangaf niet op de hoogte te zijn van de wijze waarop deze drie jongens werden gerekruteerd, en of zij meer bepaald gedwongen werden meegenomen door de taliban. Wanneer gevraagd om iets meer te vertellen over deze drie jongens, voegde u hier enkel nog aan toe dat u op het moment dat de drie jongens megingen met de taliban, ongeveer de helft van uw studie van de koran had afgerond (CGVS p. 15). Verwacht mag worden dat u hieromtrent meer precieze en concrete informatie zou delen indien u een dergelijk voorval ter illustratie wenst op te werpen om uw vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban te staven. Bijgevolg bieden de verklaringen die u hieromtrent opwierp tijdens uw persoonlijk onderhoud geen toegevoegde waarde ter ondersteuning van uw reeds zeer onvolledige verklaringen over uw gedwongen rekrutering door de taliban.

Voortbouwend op het voorgaande verklaarde u verder dat de taliban had gezegd aan u en de andere aanwezige studenten in de madrasa, dat ze een week later zouden terugkomen om jullie mee te nemen (CGVS p. 12). In het kader hiervan dient er opgemerkt te worden dat u na dit dreigement enkel uw grootmoeder hierover inlichtte en vrijwel meteen samen met uw neef uw dorp verliet (CGVS p. 13). Rekening houdend met uw bewering, die u overigens niet staaft, dat uw nonkel dorpsvoofd was voor de machtsovername van de taliban (CGVS p. 13) zou er verwacht kunnen worden dat hij mogelijks wel iets

had kunnen ondernemen ter bescherming van uzelf en uw neef. Bovendien sprak u over gevechten die er wel eens plaatsvonden tussen de Afghaanse autoriteiten en de taliban in het nabijgelegen dorp Bibiyal, waar u naar de madrassa ging (CGVS p. 8), doch ondernam u geen stappen om de blijkbaar aanwezige Afghaanse autoriteiten in te lichten over uw vrees voor rekrutering door de taliban. Het is aldus opmerkelijk dat u op vraag van uw grootmoeder, er meteen voor koos om uw grootmoeder en uw jongere broer als, zoals u zelf aangeeft, mannelijke "guardian" van uw familie (CGVS p. 11) achter te laten zonder vooreerst een alternatieve oplossing te zoeken. Een dergelijke handelswijze lijkt maar weinig logisch.

Zo ook na uw vertrek uit uw dorp kwam de taliban in totaal eenmaal langs bij uw ouderlijk huis om naar u te zoeken. Op dat moment lieten ze een dreigbrief (zie groene map document 4) voor u achter. Het is hoe dan ook zeer opvallend dat zowel uw grootmoeder en uw jongere broer, die op dat moment nog in uw ouderlijk huis woonde (CGVS p. 6), zelf geen problemen ondervonden met de taliban. Indien de taliban u specifiek zouden viseren en in het kader hiervan daadwerkelijk dreigementen zouden uiten, dan zou er op zijn minst verwacht kunnen worden dat zij meer moeite zouden doen om naar u op zoek te gaan, en bovendien uw aanwezige familie in uw dorp in het kader hiervan als aanspreekpunt zouden gebruiken.

(...)

Wat er ook van zij, indien daarnaast de datum op de dreigbrief die aangeeft wanneer deze werd opgemaakt, meer bepaald 10 november 2016, alsnog in rekening wordt genomen, dan moet er in het kader hiervan gewezen worden op een inconsistentie met betrekking tot uw verklaring over het moment dat de taliban uw madrassa bezocht. Hoewel u verklaarde niet te weten wanneer dit precies was, gaf u wel aan dat de taliban kwam nadat u de koran volledig uit het hoofd had geleerd in de lente en u vervolgens tien hoofdstukken reeds had herhaald. U specificeerde dat er een kwart van een hoofdstuk per dag werd herhaald (CGVS p. 11). Dit wil zeggen dat ongeveer veertig dagen nadat u de koran uit het hoofd leerde, de taliban uw madrassa bezocht. Ruim gerekend betekent dit dat de taliban uw madrassa nog in de zomer bezocht zouden hebben (i.e. juni – juli – augustus). Het lijkt dan ook uiterst bizar dat de taliban u pas enkele maanden later, in november 2016, probeerden te zoeken en een dreigbrief voor u achterlieten (zie map landeninformatie document 7). Zeker aangezien de taliban tijdens hun bezoek aan de madrassa, had aangegeven dat ze een week na hun bezoek terug zouden komen om u mee te nemen (CGVS p. 12). Dergelijke vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas enkel verder.

In elk geval, gevraagd naar het moment waarop de taliban een dreigbrief voor u achterlieten, verklaarde u dat u dit niet weet, aangezien u pas twee jaar na uw eerste vertrek uit Afghanistan in 2016 door uw zus op de hoogte werd gebracht van het bestaan van deze brief. Dit nadat u in 2018 van Iran opnieuw werd overgebracht naar Afghanistan en u vervolgens terugkeerde naar uw zus, wonende in Nangarhar. Uw zus raadde u op dat moment ook aan om niet meer terug te keren naar uw dorp (CGVS p. 14). Het is bijgevolg opmerkelijk dat u gedurende de voorgaande twee jaar, toen u onder meer bij uw zus in Peshawar in Pakistan verbleef, niet werd gewaarschuwd voor een dergelijk dreigement. Zeker aangezien u bij uw terugkeer naar de regio die u was ontvlucht vooreerst, onwetend over dit bijkomend dreigement, door talibangebied passeerde. Bovendien gaf u zelf aan dat u zelfs vanuit België nog sporadisch contact hebt met uw schoonbroer, de man van uw zus in Nangarhar (CGVS p. 15). De mogelijkheid om u van op afstand te verwittigen nadat een dergelijke brief voor u werd achterlaten, kan aldus niet zonder meer worden uitgesloten. Voornoemde vaststelling kan op zijn minst bevreemdend worden bevonden.

Aansluitend hierop kan er alsook opgemerkt worden dat u van deze dreigbrief pas voor de eerste keer gewag maakte tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Gezien hiervan nog geen melding werd gemaakt voor de DVZ vormt dit aldus een toevoeging achteraf. Hierop gewezen, gaf u aan dat u nog niet in het bezit was van deze brief en dat een vriend van uw schoonbroer de documenten, die u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS hebt voorgelegd, in alle discretie meenam naar België (CGVS p. 14). Gezien deze brief naast het bezoek van de taliban aan de madrassa, het enige (indirecte) contact was dat u had met de taliban, verbaast het dat u nog niet eerder melding maakte van dergelijk bewijsstuk dat uw verklaring over het dreigement van de taliban ten aanzien van u, zou kunnen staven. Bijgevolg rijzen er opnieuw tal van vraagtekens bij zowel de authenticiteit van de dreigbrief die u voorlegt als bij de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging door de taliban.

Tot slot wordt de algehele geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging door de taliban volledig ondergraven daar u verklaarde dat u na uw initiële vlucht uit uw geboortedorp, nadat u door de Iraanse autoriteiten werd teruggestuurd naar de Afghaanse provincie Herat, alsnog terugkeerde naar uw zus in Nangarhar, waar u vertrok omwille van de aanwezigheid van informanten van de taliban (CGVS p. 10).

Bovendien bezocht u vervolgens het districtscentrum Manoge, waar u überhaupt vertrok omwille van de taliban die u er wensten te rekruteren en vervolgens bedreigden aan de hand van een dreigbrief (CGVS p. 15). Daargelaten u bovenstaande deportatie niet wist te staven en dit aldus niets meer is dan een blote bewering, dient er evenzeer op gewezen te worden dat u bij de DVZ evenmin gewag maakte van uw deportatie door de Iraanse autoriteiten naar de Afghaanse provincie Herat. Uw verklaring voor het geven van deze nieuwe informatie, was dat u hiernaar niet werd gevraagd bij de DVZ (CGVS p. 18). Dit overtuigt niet, gezien dit een belangrijk element uitmaakt van uw vluchtroute, waarnaar wel werd gevraagd door de

DVZ (verklaring DVZ 4 februari 2021, nr. 36-37). Eenmaal geconfronteerd met uw terugkeer naar Afghanistan, en meer specifiek naar de exacte regio van waaruit de taliban u reeds had bedreigd, verklaarde u dat u niemand anders elders in Afghanistan kende en de enige optie voor u er aldus in bestond om terug te keren. Hoewel u in het kader hiervan aangaf dat u gedurende uw verblijf van vijftien dagen bij uw zus, op het bezoek aan het districtscentrum van Manoge na, het huis niet verliet, maakte u hiermee uw vrees voor de taliban alles behalve aannemelijk (CGVS p. 17). Zo kan er onder meer gesteld worden dat, indien u uit vrees voor uw leven Afghanistan ontvluchtte naar derde landen waar u evenmin een netwerk hebt waar u op zou kunnen terugvallen, het zeer merkwaardig is dat u op dat moment geen tijdelijk toevluchtsoord elders in Afghanistan kon vinden in afwachting van uw tweede vertrek uit Afghanistan. Dat u dergelijke risico's zou nemen ondergraaft uw geloofwaardigheid eigenlijk finaal. Bovendien kan er geen geloof gehecht worden aan de bewering dat u uit noodzaak moest terugkeren naar het districtshuis van Manoge voor een nieuwe taskara, gezien uw originele taskara u werd ontnomen in Iran, en u een taskara nodig had om van Khewa in de Afghaanse provincie Nangarhar naar Iran te kunnen reizen (CGVS p. 14). Zo blijkt uit uw verklaring dat de documenten die u voorlegt tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, waaronder uw originele taskara, recent werden meegenomen uit Afghanistan door een vriend van uw schoonbroer (CGVS p. 14). Hieruit kan worden afgeleid dat u niet in het bezit was van de taskara die u zo nodig voor uw tweede vertrek moest gaan afhalen om de grens te kunnen oversteken. Hierbij de afweging tussen de noodzaak voor het bekomen van een taskara en de vrees voor uw leven nog buiten beschouwing gelaten. In het kader hiervan dient er bovendien op gewezen te worden dat u uw taskara ook door iemand anders van uw familie kon laten afhalen, waardoor het bijgevolg uiterst bizar is dat u alsnog zelf terugkeerde naar het district dat u ontvluchtte. Voorts kan er volledigheidshalve vastgesteld worden dat u na uw tweede vertrek uit Afghanistan, onder begeleiding van een smokkelaar, naar eigen zeggen opnieuw door Pakistan reisde om vervolgens de grens tussen Pakistan en Iran over te steken (CGVS p. 17). Ook in het kader hiervan is het opvallend dat u opnieuw door Pakistan reisde en er niet voor koos om via Afghanistan rechtstreeks de grens met Iran over te steken. Dit ondanks het feit dat u nadat u twee jaar in Pakistan had gewoond ook Pakistan was ontvlucht omwille van de nauwe banden tussen de Pakistaanse autoriteiten en de taliban. Elke twijfel die er nog zou bestaan over het feit dat uw relaas als ongeloofwaardig wordt aangemerkt, verdwijnt door deze voornoemde nieuw aangebrachte uiterst tegenstrijdige elementen, als sneeuw voor de zon. Bovenstaande vaststellingen zijn tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid, onderlijnen het frauduleuze karakter van uw verzoek om internationale bescherming en ondermijnen uw geloofwaardigheid compleet. Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name Griekenland, Servië, Hongarije en Duitsland. Dit gezegd zijnde, diende u in Bulgarije en Polen wel reeds een aanvraag om internationale bescherming in. In Bulgarije werd uw aanvraag echter geweigerd en in Polen wachtte u een beslissing met betrekking tot uw aanvraag niet af. Het feit dat u geen beroep aantekende tegen de weigeringsbeslissing in Bulgarije, een beslissing in Polen niet hebt afgewacht, alsook hebt nagelaten om in een van de andere voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terechtkomt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming."

Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het herhalen van de door hem afgelegde verklaringen, het aanreiken van verschoningen voor zijn vage verklaringen en gebrekkige kennis, het poneren van een vrees voor vervolging en het omkeren van de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de taliban hem wilden rekruteren en dat zij hem bij terugkeer naar Afghanistan zullen meenemen en doden.

Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift de aandacht op het gegeven dat hij naar het buitenland is gegaan, in het bijzonder naar Europa. Hij meent dat dergelijke reis de aandacht trekt, rekening houdend met het feit dat Europa als vijand beschouwd wordt.

De Raad wijst erop dat ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet blijkt dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen. Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk.

Uit de landeninformatie blijkt dat de visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar ook beïnvloed is door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de ‘*de facto*’ taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht, een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Verder blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “*gedrags- en kledingkwesaties*” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41). Uit de informatie waarnaar het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 verwijst, blijkt dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden.

De bijgebrachte landeninformatie geeft ook aan dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van *Pashtu* origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als “*verkeerd*” en “*verdacht*” wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Ook hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Voorts is de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak, en worden de taliban niet in staat geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514:

Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in *Pashtu*-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Ook blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig "directe beperkingen" hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70).

Aldus kunnen Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden. Te dezen reikte verzoeker gedurende de procedure ter behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden. Waar hij in zijn verzoekschrift betoogt dat hij tijdens zijn verblijf in Pakistan en Turkije een echte cultuurschok heeft ondergaan en dat hij in contact kwam met jongeren van zijn eigen leeftijd en het moderne leven en de sociale netwerken kon ontdekken, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hoe dan ook maakt hij met dit summiere betoog niet aannemelijk dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog geen twee jaar in België en nog geen vijf jaar in Europa is en de meeste van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, en die bovendien in zijn verzoekschrift zelf aangeeft het bijzonder moeilijk te hebben om op het afgesproken tijdstip naar het kantoor van zijn advocaat te gaan, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban die hem zouden hebben willen rekruteren niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

- a) *de Staat;*
- b) *partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) *niet-overheidsactoren (...)*”.

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

“*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling*

voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud of in huisvesting te voorzien) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bijvoorbeeld wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt

gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terecht komt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukte het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft,

waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzekeerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de *influx* van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en *brain drain*.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geveiseerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and*

its implications for international peace and security, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Voor zover verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan en de hongersnood aldaar in veel opzichten lijken op de situatie in Somalië in 2011 en daarbij verwijst naar het arrest “*Sufi en Elmi*” van het EHRM, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest *“Elgafaji”* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze *“Country Guidance”* wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode aan het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen beschouwd worden als een *update* van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden.

Voor de provincie Kunar kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 6 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om twee incidenten die als *battles* gecodeerd zijn (een gewapende confrontatie tussen de taliban en ISKP en een incident waarbij onbekenden vijf Pakistaanse soldaten die de grens hadden overgestoken hebben gedood), twee incidenten die gecodeerd zijn als *explosions/remote violence* (twee Pakistaanse raketaanvallen) en twee incidenten die gecodeerd zijn als *violence against civilians* (onbekenden die een voormalig lid van ISKP hebben gedood en brandstichting in het huis van een talibancommandant door ISKP).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Kunar. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 270 812 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN